

Lieve vrienden van Vera, lieve vrienden van Belle, Mees, Thijs en mijzelf, lieve familie, lieve mensen.

Welkom! Wij zijn blij dat jullie allemaal gekomen zijn naar dit afscheid van onze lieve dappere Vera.

Vera wilde graag dat dit afscheid meer als een bruiloft zou zijn dan iets droevigs. (Even n FB weetje in dit verband: vandaag, 16 september, blijkt de meest populaire trouwdag te zijn dit jaar, dus Vera heeft werkelijk aan alles gedacht...)

Vandaag staat vrijwel in zijn geheel onder regie van Vera, wij hebben weliswaar met haar mee mogen denken, maar de kleuring is helemaal van haar.

Lieve Vera, al n jaar lang broed ik op mooie woorden voor jou maar de laatste dagen werden de woorden mij ineens volkomen ontnomen, ik voelde alleen maar n zware deken en leek leeg in m'n hoofd. Terwijl ik t hele jaar mooie ingevingen kreeg die ik zoveel mglk negeerde. Toch n poging:

Lieve meis, mijn bijzondere oudste dochter. Je werd in rap tempo geboren, op tijd (later zeiden we weleens: dat was de enige keer dat je op tijd was...;). We wilden je zó graag! We noemden je Vera Victorine: de ware en de ware overwinnaar. Wat hebben we veel en veel moois overwonnen.

Je was n pittige baby, peuter, scholier en puber. Eigengereid, soms ook heel boos en humeurig, waardoor Thijs en ik uren samen overlegden hoe met je om te gaan en regelmatig op eieren liepen want oh wee als we t verkeerd aanpakten...

Je was n heel geestig kind, vol energie en lol, soms impulsief, altijd origineel en creatief. Als we naar foto's van jou kijken horen we de vette lach er gewoon bij.

Je was heel klein en tener.

Je was lastig én vooral was je zo héél erg lief! Je had n karakter, waar we enerzijds rekening mee moesten houden... Maar ook op konden bouwen! Je was n aanwezige zus, jij voerde graag t woord aan tafel, jij voedde t liefst Mees en Belle met ons samen op, en jij gaf zoveel kleur aan ons gezin.

Je was n fantastische popzangeres, toen je 14 was zag ik je in de Eglantier zingen, zo n klein wijffie dat tussen de liedjes hard door de microfoon riep: vinden we t nog leuk? Ik hoor niks, hebben we t naar onze zin?

Je was zo eerlijk, je zei tegen ons wat je ervan vond, ook als t niet leuk was.

Je was n fijne vriendin, al jaren met Just, Brech, , Lola, Rox, de Haarlemse groep en de laatste jaren met de de Amsterdamse groep, die er allemaal het afgelopen jaar zo geweldig voor je zijn geweest.

Je was ook n top nicht, allereerst met Olivier, je levensmaatje vanaf t eerste begin, en eigenlijk ieder die erbij kwam werd door jou omarmt.

Steeds vaker merkte ik dat je n sterke jonge vrouw werd, zelfstandig, onafhankelijk, extreem helder, slim en vooral emotioneel zo warm en betrokken.

Je was een feestneus en vakantieliefhebber, daar hebben we t afgelopen jaar met velen van genoten!

Ná je HAVO eindexamen wilde je ver gaan reizen en t werd Costa Rica, één van jouw levenshoogtepunten. Daarna ging je in Amsterdam wonen, deed n jaar AMFI, n jaar leraar Engels, n jaar engels universitair om weer terug te gaan naar leraar Engels.

Intussen werd je steeds dikker. Ik ging er vanuit dat je een eetprobleem had, tot je heftige koortsaanvallen kreeg, waar je overigens stoer de stad mee doorfietste, want je huisarts suggereerde dat er niks aan de hand was.

Tot vrijdag 25 september 2015. De grote zwarte dag waar jouw laatste jaar begon. Kort gezegd: je bleek bijnierschorskanker te hebben en niet zo'n beetje ook.

Je hebt je als n heldin door chemo's, misselijkheid, door hoop en vrees, door alternatieve behandelingen, door grote teleurstellingen, door uiteenlopende emoties en door eindigheid heengeslagen. Allemaal met zo veel lieverds om jou en om ons heen. Steunpilaren, postbodes, koks, opruimers, familie, wandelaars, FB en wapp vrienden, neef Joost die je heeft vereeuwigd en gewoon heel veel lieve bezoekers.

Jij en ik zijn het laatste jaar heel veel samen opgetrokken. Ik kón en mócht voor jou zorgen. We hebben samen geshopt, geluncht, gelachen, gehuild, waren samen zenuwachtig, te vroeg of bijna te laat in de VU, woedend, blij. Wij samen en wij vijven samen. Want wat zijn we als gezin samen opgetrokken het afgelopen jaar! En niet te vergeten met ons nieuwe gezinslid Kes.

De ziekte konden we niet de baas.

Maar jij bleef jezelf: helder, dapper, stoer én meer en meer opende jij je, waardoor we zelfs alles wat we niet wilden, nl doodgaan, konden bespreken en samen doorstaan.

En je behield je nuchtere humor en extreme zelfverzekerdheid tot het laatst: nadat wij –op jouw sterfbed- onze laatste woorden hadden gezegd en in tranen om jou heen zaten, kwam jij met de totaal onverwachte praktische mededeling: “oh trouwens jongens, die coupon voor dat pannenkoekenhuis, die kan ik nergens vinden, maar ik weet zeker dat ik m gekocht heb, dus dan moeten jullie maar even in m'n mail kijken...

Ik vond je overdonderend indrukwekkend in de stappen die je zette in deze laatste fase.

Mijn lieve Veruschka, m'n kleine Catootje, m'n grote lieverd, mijn oudste dochter Vera, ik ben zo trots op je en ik ga je zó missen.

Ik heb je steeds gezegd; ik draag je in mijn hart. Voor altijd en altijd!